

Девета глава

МАРИНА

Емо излезе в коридора и в същото време усети леко докосване по рамото си. Обърна се и видя Марина. Тя го гледаше с тревожен поглед.

- Непременно трябва да говоря с теб, Емо – каза му тя.

- Да излезем навън – хвана я за ръката Емо. – Бързо, за да се отърва от сянката си.

- Приятелката на сестра ми?

- Да.

- Най-добре ще бъде да излезем и от двора.

- Да, разбира се. Половин час имаме на разположение.

- След вчерашните случаи стигнах до много противоречиви изводи. Емо, не искам да те обиждам или да ти нанасям болка, но всичко, което ще ти кажа, трябва търпеливо да изслушаш.

- Винаги ще те слушам с внимание, Марина.

- Не, това е за последен път. Не ме прекъсвай. Да започна от вчера, когато ти ми се обади по телефона. Никога не бях очаквала да ми кажеш такова нещо, и то по телефона. Явно, нямал си смелост да ми го кажеш направо в очите. А би трябвало да бъде така, на четири очи. Аз, разбира се, те излъгах, като ти казах, че обичам някой си друг. Може би малко ще те изненадам, но ще ти кажа, че се бях влюбила отдавна в теб, че дори не съм помисляла за друго момче. Но твоето обяснение сякаш нарани любовта ми, която беше та-

ка чиста и кристална. Съвсем по друг начин си представях всичко. Може би съм по-глупава от теб, имам по-нисък от твоя успех в училище, затова би трябвало моите думи да не те обидят. Най-вече, когато знаеш, че те обичам. Не мога да обичам така друго момче. Не мога да обичам и теб както преди. Защото, може би, когато чувствата се излеят от сърцето, те сякаш избледняват. Никога преди не бях си помисляла това, че когато и двамата научим за взаимната си любов, няма да бъдем щастливи. А напротив. Аз се чувствам в безизходица. Какво от това, че се обичаме? Просто стигаме дотук. А по-нататък? Ще ходим заедно, ще стигнем в най-лошия случай до женитба преди казармата ти. След това ще продължиш да учиш. Ще бъде трудно и за двама ни. Ще имаме сигурно и деца. Е, може и да е едно само. Но помисли си, когато си в казармата, колко тежко ще ти бъде. Женен човек. Кой знае колко рядко ще се виждаме. А след това? Ти ще учиш и за кое по-напред да мислиш? За семейството ли? За децата ли? За жена си ли? Или за учението? Не знам. На мен също няма да ми бъде леко, защото без твоята опора трудно ще се грижа за децата. Но може би ти си готов да издържиш толкова години на такова изпитание? Едва ли. Не вярвам да се намерят толкова сили у теб, за да не вярваш на празните приказки, на клеветите, когато ти бъдеш войник. Ще се намерят хора да говорят всевъзможни глупости. Няма да мога да живея при вашите. Сигурна съм в това. И именно това ще бъде коз в ръцете на клеветниците. Защото все още много хора са с патриархалните си разбирания за семейството. Освен това, ти може би въобще не си помислял да се женим. Тогава ще ходим заедно. Ще се чакаме дълги години. И дали ще издържим? Аз съм готова да издържа. А ти?

- И аз съм готов/

- Колко време?
- Ако се наложи, и цяла вечност.
- Сега в момента ти не мислиш какво говориш. Могат да се случат много непредвидени неща. Затова аз реших. Единственият изход, единственият лек е да се разделим!
- Марина!...
- Да забравим един за друг!
- Никога!
- Все едно, че нищо не е имало между нас!
- Но, Марина, помисли, че това ще означава победа за Мерито и Искра.
- Не! Това ще означава победа за нас. В понеделник напускам града. Вуйчо ми е директор на една гимназия в провинцията. Там ще уча.
- Значи, изгубих.
- Трябва да се примириш. А ако се срещнем, когато си завършил висшето си образование и не си се оженил, и ако аз не съм се омъжила, то тогава дано си спомним старата любов.
- Марина, защо говориш така?
- Трябва да се помъчиш да ме забравиш! Галя те обича. Надявай се в нея.
- Марина, аз никога няма да те забравя. Никога! Никога!
- Защо се заричаш?
- Дори и да бъда с друга, аз винаги ще те помня!
- Не, недей.
- Марина, поне пред другите запази в тайна това, което си решила да направиш.
- Не се безпокой. Ще можеш да се помириш и с Искра, и с Мариана, и с Елисавета.
- Глупости! С тях никога няма да имам нищо общо!

- Да вървим в училище.

- Добре, Марина, но за сбогом нека те целуна за пръв и последен път.

И това беше краят на една злополучна любов...